

משה יום

“השנים לא ילך זכרונם
ועתה יזכרו
לכל מה
שלא יזכרום
ועתה יזכרום”

על

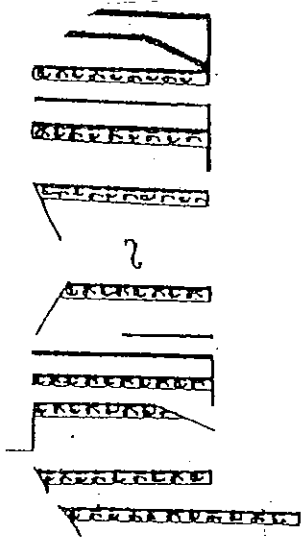
החיים והמוות

NO. 904

1/9/09 8008

00.5 1.5 090 080.0

גיליון זה של "בניר" יוצא לאור בשבוע, שתחילתו יום תשעה באב, שנוהגים בו תענית, וסופו בט"ו באב, יום מבוקש לעריכת אירועים משמחים, שעליו נאמר: "לא היו ימים טובים לישראל חזמישה עשר

באב..." (ירושלמי תענית פרק ג')
שני הימים המיוחדים הללו מייצגים רגשות הפוכים של צער על חורבן המקדש וירושלים מול יום שמחה ושל שנאה לעומת אהבה.

על תשעה באב נאמר: "מקדש שני, שהיו עוסקים בתורה ובמצוות ובגמילות חסדים, מפני מה חרב? מפני שנאת חנם שהייתה ביניהם" (יומא ט, ע"ב).

ואילו יום ט"ו באב בו "בנות ירושלים יוצאות וחולות (ורוקדות) בכרמים" כדי למצוא את בן זוגן, נקרא בלשון ימינו גם "תג האהבה".

בפרישת בלב, שקראנו לא מזמן, מתואר חטאו של בלעם, כמי שפעל ממניעים של שנאה. רש"י מקביל בין להטותו של בלעם לחבוש את אוחו בעצמו ולהזדרז לקלל את ישראל לבין אברהם אבינו שהשכים קום וחבש את חמורו, אף שהיו לו עבדים, למען קיום דבר ה'. אף כי הפעולה שעשו הייתה דומה, מטרותיה היו שונות. בלעם פעל מתוך שנאת ישראל, בעוד אברהם פעל מתוך אהבת ה'.

על בלעם אומר רש"י: "מכאן, שהשנאה מקלקלת את השורה..." ועל אברהם הוא אומר: "אהבה מקלקלת את השורה..."

פירוש הדברים הוא: אהבה ושנאה מניעים אדם שלא לפעול על פי הנדוג המקובל לפי הדין והצדק. (לפשוטו של רש"י, פרשת וירא).

בעצם הימים האלה חל גם אצלנו קיטוב גורא. מחנות של חברים ניצבים זה מול זה ומה שבראשיתו הוגע, אולי, על ידי ויכוח עקרוני הופך למאבק של יצרים, כשכמעט כל האמצעים כשרים בו לשם השגת מטרת. שמועות, רכילות, השמצות ועלבונות, קורעים את המסווה הרגוע של יפי המקום וחושפים את ניר עציון בקלקלתו.

שנאת החינם מתפרצת בגלוי ואהבת החינם נסוגה מבושית לאחור.
הזאת ניר עציון שלנו?

למה הגענו בשנה האחרונה ולאן פנינו?

האם נמשיך לצקת שמן על מדורת השנאה או שנדע להקיע אותה בעוד מועד?
מי יוכל לאחד מחדש את המחנה המפולג הזה ולהשיב את השלום לביתנו?

את הכפפה הרים הרב רונן אשר כתב בדף שפרסם לקראת תשעה באב: "בתקופה האחרונה אנו עדים בניר עציון למערכת יחסים עכורה בינינו, לריבוי ולליבוי מתחים ויריבויות. תופעה זו מדירה שינה מעיניהם של רבים, ומחייבת התייחסות רצינית. ברצוני להזמין את כל הציבור להשתתף בדיון ענייני מכובד ומתוך כוכב ראש בנושא האווירה החברתית בקרבנו, וכיצד ניתן לשפרה..."

חברות וחברים, תושבים ובני נוער רבים נענו לקריאתו של הרב רונן והגיעו לבית המדרש לביל תשעה באב. ברכ השיח שהתפתח דיברו המשתתפים בכנות ובגילוי לב, ונתנו ביטוי לרגשות כאובים ולתחושה שכן אי אפשר להמשיך.

אף שלא יצאנו עם פתרונות, ניתן לראות בעצם המפגש, בו יכולנו פשוט לשבת ולשוחח אפשרות לכיוון חדש ברוח של הידברות וכבוד הדדי ואולי יש בכך טעם של נחמה.

בתקווה לעלונים משמחים יותר בעתיד,

נירה ופסי

מערכת "בניר"

מט' באב לט"ו באב – משנאה לאהדות

הרב רונן לוביץ

יום ט"ו באב חל השנה בשבת "נחמו", ועליו למדנו במשנה שבסוף מסכת תענית: "לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב וכיום הכיפורים". המשנה איננה מפרשת מדוע יום זה הוא יום של שמחה, אולם נראה שכשם ששבת נחמו קשורה בנחמה על החורבן, כך גם את יום ט"ו באב יש לראות בראש ובראשונה כיום של שמחה, אחרי כלות ימי האבל על החורבן.

המתאבלים על חורבן ירושלים מכונים בפי חז"ל "אבלי ציון", ואכן בתשעה באב כלנו מתנהגים למעשה כאבלים. בסעודה המפסקת של תשעה באב (כשאיננה חלה בשבת) אסור לאכל בשר ולשתות יין כדין אונן, טרם שנקבר מתו. יש הנוהגים כרבי יהודה בר עילאי שהיה אוכל פת חרבה במלח בסעודה זו, ודומה כמי שמתו מוטל לפניו (תענית ל, א). בתשעה באב עצמו חלים אותם דינים שחלים באבלות שבעה: נמנעים מרחיצה, סיכה, תספורת ולימוד תורה. יושבים על הרצפה, ואין מניחים תפילין כדין יום ראשון של אבלות. תשעה באב הוא, אפוא, יום של אבלות כמו בשבעה. היום השביעי, היום בו יוצאים מהאבלות הוא ט"ו באב, וכבר הצביע חוקר התלמוד ע"צ מלמד בספרו "פרקי מנהג והלכה" על כך שניתן לראות את יום ט"ו באב כיום נחמה המסמן יציאה מאבל החורבן.

עם זאת הגמרא במסכת תענית (דף ל:) דנה באריכות בשאלת משמעותו של יום ט"ו באב, והיא מציעה שש תשובות שונות לשאלת מקור השמחה ביום זה:

א. יום שהותרו בני השבטים השונים להתחתן זה עם זה לאחר התקופה הראשונה של הכניסה לארץ בימי יהושע. זאת אחרי שבדור הראשון שנכנס, היו צדיקים להתחתן כל אחד עם בני שבטו.

ב. יום שהותר שבט בנימין לבוא בקהל, לאחר מעשה פילגש בגבעה שגרם להחרמת השבט.

ג. יום שכלו מתי מדבר, ולא מתו עוד אותם שנגזר עליהם שלא ייכנסו לארץ בגלל חטא המרגלים.

ד. יום שביטל הושע בן אלה פרוסדיאות (משמרות זרכים) שהושיב ירבעם בן נבט, כדי למנוע יהודים מלעלות לרגל.

ה. יום שניתנו הרוגי ביתר לקבורה לאחר נהרגו במוד בר-כוכבא.

ו. יום שפסקו מלכרות עצים למערכה לצורך הקורבנות בבית המקדש.

כאשר יש שורה כה ארוכה של הסברים למהות השמחה ביום זה, מתבקש שנגסה לבדוק האם ניתן למצוא להם מכנה משותף כלשהו. לדעתי יש בהחלט מרכיב משותף, וניתן להגדיר אותו במושג החשוב, אף אם שחוק משהו: אחדות ישראל. הדבר בולט בעליל בשני העניינים שציינה הגמרא הקשורים לביטול איסורי החיתון: יום שהותירו שבטים לבוא זה בזה, ובכך נפלו המחיצות בין שבט לשבט. יום שהותר שבט בנימין לבוא בקהל, ובכך חזרה האחדות לבית ישראל כולו.

גורם האחדות ניכר בברור גם בטעמים האחרים: משמרות הדרכים שהציב ירבעם בן נבט מנעו מכל אנשי מלכות ישראל לעלות לירושלים, וברגע שהושע בן אלה ביטל אותם הוא החזיר בכך את האחדות בין מלכות ישראל ומלכות יהודה.

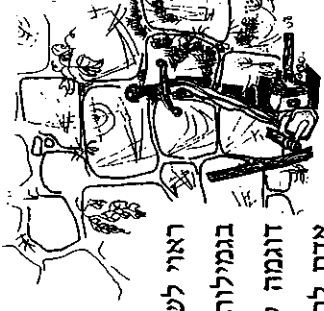
שלושת האירועים ההיסטוריים האחרים יצרו אף הם אחדות בקרב העם. כאשר התברר לדור המדבר שכל מי שנגזר עליהם למות, כבר מתו הם הבינו שכל מי שבחיים שייך ליחידה האורגנית של העם העומד להיכנס כאיש אחד לארץ. עד אותו יום היו ביניהם יהודים שרבעה על שכמם אשמת חטא המרגלים והיו אמורים למות בדרך, בעוד האחרים היו נקיים מחטא זה והיו אמורים להמשיך בדרכם ארצה. מאותו יום הם הפכו ליחידה מלוכדת בה כולם ממשיכים יחדיו אל אותו יעד ולקראת אותה משימה.

הפסקת הכריתה של עצי המערכה הביאה לקיום שמחה של מצווה בה כל העם היה שותף. היתה זו שמחה קולקטיבית, אחרי שבני ישראל השיגו ביחד את המטרה של הבאת עצים בכמות מספקת לצורך הקורבנות במקדש.

אחרון האירועים מבחינה היסטורית, יום קבורת הרוגי ביתר, היה בוודאי אירוע מאחד ומלכד מאין כמוהו. כמי שחוינו רק לפני זמן קצר את הבאתם לקבורה של אהוד גלדוסר ואלדד רגב הי"ד, והיינו עדים להתלכדות העם באותו יום סביב האירועים וסביב המשפחות, יכולים היינו לחוש היטב כיצד הבאתם לגבורה של אנשי הצבא, מהווה אירוע מאחד ויוצרת אחווה מלכדת בין כל סוגי האוכלוסיה לגוניהם, כאשר מרכיבי ההפרדה והפילוג יורדים לשולים ומושמים לזמן מה בצד.

כאן ברצוני לחזור לרעיון בו פתחנו: ט"ו באב כיום נחמה על חורבן ט' באב. הגורם לחורבן הבית השני היה כידוע שנאת חינוג שהיתה בין יהודים באותה עת. כך אמרו חכמים: "מקדש שני, שהיו עוסקין בתורה ובמצות וגמילות חסדים מפני מה חרב? מפני שהיתה בו שנאת חנוג. ללמד ששקולה שנאת חנוג כנגד שלש עבירות: עבודה זרה, גלוי עריות, ושפיכות דמים... ואמר רבי אלעזר: אלו בני אדם שאוכלין ושותין זה עם זה, ודוקרין זה את זה בחרבות שבלשונם!" (יומא דף ט עמוד ב).

ראוי לשים לב לכך שאנשי בית שני לפי תיאורם של חז"ל לא רק עסקו בתורה ובמצוות, אלא גם בגמילות חסדים. אילו היה נאמר שהם עסקו בתורה ובמצוות בלבד, היה קל לנו לראות בהם זוגמה קלאסית של יהודים שמדקדקים בעניינים שבין אדם למקום, אך מזלזלים בתחום שבין אדם לחברו. אולם לא זה היה המצב. הם גם עסקו בגמילות חסדים. נתנו צדקה, עזרו זה לזה, עסקו בביקור חולים, הלוויית המת, הכנסת כלה וכיו"ב. הם לא היו אנשים מרושעים, אלא התנהגו כאנשים נורמטיביים לכל דבר, ויחד עם זאת היתה בהם שנאת חינום.

כיצד הדברים יכולים לעלות בקנה אחד? איך יתכן שאדם יעסוק בגמילות חסדים מצד אחד, ותהיה בו שנאת חינום מצד אחר? התשובה היא שאנשים יכולים לעשות בנקל הפרדה בין יחסם לפלוגי ובין יחסם לאלמוגי. אותם אנשים יכולים להיות גומלי חסדים לאחד, לאותו אחד שהם אוהבים את חברתו, מסכימים לדעותיו, חברים איתו לאותה דרך ולאותן השקפות, ובה בעת הם עלולים להיות מלאי שנאה כלפי אחר, שאיננו איש שיחסם, שעם דעותיו ומעשיו הם אינם מסכימים.

זו הצרה הגדולה של השנאה. הרי אף אדם לא יגדיר את שנאתו כשנאת חינום. כל אדם השונא מישהו, יסביר זאת בכך שהוא לא שונא אותו, אלא רק מתנגד לו אידיאולוגית, מסתייג רק בשאלות עקרוניות, אולם בפועל אנשים רבים עלולים לשקוע ברגשות, בדיבורים ואף בפעילות שיש בהם הרבה שנאה מבלי שהם מודעים לכך, ובוודאי מבלי שהם יקראו לילד בשמו.

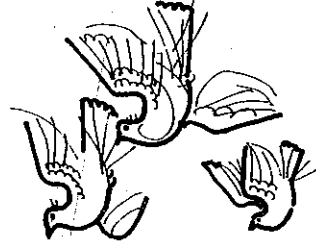
על מנת למנוע שנאה, לא די בכך שנעסוק בתורה במצוות ובגמילות חסדים, אלא יש צורך גם בקורטוב של אחדות. אני יודע שזו מילה שחוקה, אבל ברוח המקורות על ט"ו באב אפשר להציע לה משמעויות קונקרטיות. אחדות מובנה ביטול המחיצות בין שבט לשבט, בין קבוצה לקבוצה ובין מחנות החלוקים בדעותיהם בתוך הקבוצה. אחדות פירושה הכרה בכך שיש לכולנו יעד משותף, וכי גם אם אנחנו חלוקים בדעותינו בשאלה כיצד יש להשיג אותה, שותפות הגורל ושותפות החזון מסוגלים לגבור על אותם חילוקי דעות. חילוקי דעות הם טבעיים ולגיטימיים, אולם כדי להכיל אותם, וכדי להוביל אותם בכיוון נכון ובריא הם חייבים להיות ענייניים ולא אישיים.

דוגמה יפה לדבר אנו יכולים ללמוד מהמשחקים האולימפיים המתקיימים בימים אלה. האולימפיאדה היא האירוע המאחד את העולם יותר מכל אירוע אחר. מאות מיליונים בכל העולם צופים יחדיו בה בעת באותן תחרויות, כל האנושות מתלכדת סביב אותן התרחשויות. וראו זה פלא, הרי כל מהותם של המשחקים האולימפיים היא יריבות, תחרות האחד נגד האחר, קבוצה מול קבוצה ומדינה במדינה, ולמרות זאת האירוע הזה הבנוי כולו על יריבות מצליח לאחד וללכד, ופרט למקרים בודדים לא חודרים אליו איבה ושנאה. הא כיצד?

אין זאת אלא מפני שהיריבות היא כולה עניינית. איש לא מתעניין באישיותו של האחר, באופיו
בכוונותיו, בתכונותיו, הנושא האישי אינו קיים כלל בזירת התחרויות. ברגע שוויכוח עובר לפסים
אישיים, דגל אדום של סכנת טביעה בים של שנאה מונף עליו. ים, משום שזו דרכה של מחלוקת
מסוכנת, שכל כמה שהיא גדילה היא רבה והולכת.

שבת נחמו ויום ט"ו באב הם תאריכים הקוראים אותנו לעשות מאמצים גדולים לעקור את
השנאה מליבנו, להיזהר מלקרר איש רעהו בחרבות הלשון, לנטרל את חומר הנפץ המסוכן של
מחלוקת שיש בה יריבות אישית. להיזהר ממה שהגדיר הנביא: "איש את רעת רעהו תחשבו
בלבבכם", ולהכניס הרבה כבוד הדדי ואחווה בינינו. בכך נשכיל לצאת מימי האבל לנחמה
אמתית, נצליח לשקם את מערכות היחסים בינינו ולהביא גאולה לעולם.

תנחומים

לחנה למפל לדבורה כהן

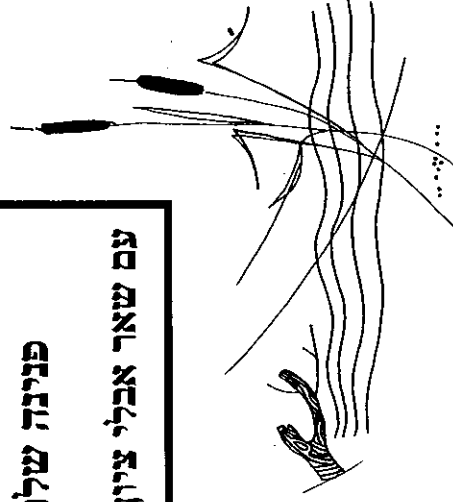
לישעיהו שחר

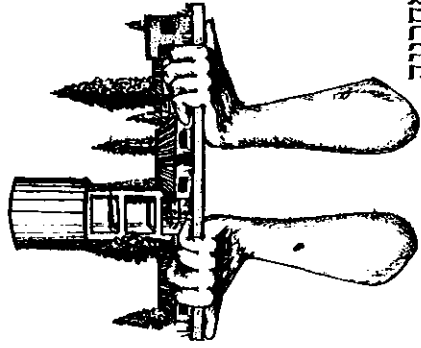
ולבני משפחתיהם

במות האחות

פנינה שלוה (פירצ'י)

עם שאר אבלי ציזן וירושלים תנחמו!

תגובה לתוצאות ההצבעה ל"חבר קהילתי"

רות בן ארי

אני לא נוהגת בדרך כלל לכתוב ולהגיב מעל דפי העלון, אך לאחר ההצבעה האחרונה בנושא ניסיון להיבט אחר לקבלת חברים לקהילתנו, אני כן רוצה לשתף אתכם חברים ולספר על תחושת הכאב, הכובד והרגשה של פספוס.

אני שואלת אתכם, חברים מבוגרים יקרים שהצביעו נגד, מה האלטרנטיבה שאתם מציעים?

האם אתם לא מודאגים ודואגים למה שיקרה כמשק שאתם הקמתם בעמל רב, והשקעתם את רוב שנותיכם בעשייה ובהתמודדות יום יומית, באהבה גדולה למקום וליופיו. כל השנים שאני פה, וזה כבר לא כל כך מעט, שמעתי וראיתי את הגאווה שלכם למקום שבניתם.

האם הכוונה שלכם היא "אחריי המבול", חס וחלילה?

ואתם, חברים צעירים, שהצבעתם נגד. מה השיקולים שלכם?
האם אתם לא מודאגים מהמצב הדמוגרפי שלנו? האם אתם לא מרגישים כמוני שיש פה פספוס?

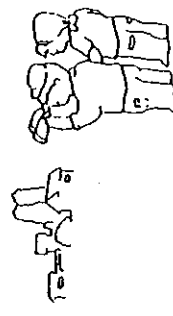
יש בתוכנו בנים ותושבים איכותיים ביותר, שרוצים לבנות את ביתם אצלנו. בנים ותושבים, שתורמים ויתרמו בעתיד לחברתנו, שאנחנו בעצם אומרים להם: תלכו מפה!

על מי אתם בונים את עתיד המשק הזה?
מי ימלא את החלל שקיים כבר היום?
זה כ-10 שנים לא נקלט פה בן משק. אתם לא שואלים את עצמכם למה?

אני בתחושה של תקיעות. לתומי חשבת, שבעייתנו הדמוגרפית היא נחלת כלל המשק ולא בעיה פרטית של קבוצה מסוימת.

יתכן, שהתקנון שהוצע להצבעה לא מושלם ועם בעיות שאני מאמינה שניתן להתגבר עליהן, אך החברים מהועדה שנבחרה לבדוק את הנושא, עמלו והשקיעו מרצם ומזמנם ונתנו לנו איזו שהיא תקווה לעתיד טוב יותר, עם חברה צעירה ומעורה, חברת ילדים גדולה יותר ובעיקר, אופק למקום מבחינה דמוגרפית.

לבסוף, אני מצרפת מאמר שפורסם ב"מעריב עסקים", שבדיוק מתייחס לקיבוצים ולהתמודדות שלהם, ובעיקר להצלחה מאז שפתחו את שערי הקבוץ לקליטה של בנים ותושבים.

כל מי שחשב להפיק ממנו משהו, לא יצא ממנו דבר. הוא יישב על הרצף וישמע את המערכת העצבים שלו עובדת. הוא יישב על הרצף וישמע את המערכת העצבים שלו עובדת. הוא יישב על הרצף וישמע את המערכת העצבים שלו עובדת.

האנשים האחרים מתקשים. הברזים והכוחות, נצטוו להיכנס לתפקיד. הם לא יוכלו לשבת על הרצף. הם לא יוכלו לשבת על הרצף. הם לא יוכלו לשבת על הרצף.

ב-4 השנים האחרונות נקלמו בקיבוצים אלפי קיבוצים. זהו תהליך של נטישת הלימים. בין 2004 ל-2006 התפזרו 2,500 חשבים תוכניתיים. התהליך הוא של פירוק תאגידים וקיבוצים ל-1,700 איש. התהליך התחיל ב-2007 שנים פורסמו, אולם על-פי התנהיגות הקיבוצים נקלם כ-1,200 חשבים תוכניתיים נוספים.

סגורים אקולוגיים

עירי ששל (44) הונחה בדומיהם (43) הם קרובים וכלי יד. היא חייבת במקור רקו עבר באסמבל 'בן שבע', והיא גדלה בבית דתי בנהגיה למהלך באסמבל. למעלה מהחשבים - שם לפני 15 שנה מאז אנוסים האחרונים. המערכת העצבים של 3 לדיהם בקיבוץ נתיב הליך שבצמח האלה אביל לא לקחת.

אתם עברו כ-15 אש נוספים. חברי לקחת המטל, אמנם האנשים אקולוגית. יחד הם מקיימים מנתח מגורים אקולוגיים. זה ניסיון להקים מדל אחר, שבוצע היבד בין אמנת לארמת הקיבוץ שלם אנשים, הונמק והופרה אפשרה למעט תוח לצמצמן. כרגע אנונו שוכרים בית בקיבוץ, שהפצנו אותם לספריו לאמנת, מספר ששל 'אנונו עד הפכנו אותם לטכניק. הגויים, הפירות והעגלים - היו גם כשלב החיבור. במורה מסוימת אנונו מביאים רוח הרשת. לצד המסורת הקיבוצית, הגויים, הפירות והעגלים - היו גם לדים שזה הדוקר האשון שלהם.

בגז שבעות היה ריגוש שתי תפיסות הללו. לצד התנגדות המסורתית המקיימת בקיבוץ, ששל ושבוענו יערכו ימי-אגודת אקולוגית ואמנת, לשאלה כיצד מקבלים תהיק הקיבוץ את התקבוצה, ומה משיב כי 'ההתייחסות מסביר

פנים בתחלה המכר עודד סימני שאלה בקרב האנשים. אבל חרוב המחץ ראו את ההתמנה שבקבלת קמפוז איכו תית. הקיבוץ היה זקוק לזה, וגם אנונו. אני רגיש מחובר לאורנו - ומחולל את היום עם המסיים.

השנים האחרונות הניבו לא מעט סיפורים על משפחות צעירות, שבאופן פרדוקסלי מצאו פינה מהמהם לאורחיהם שאינו שורתי. דווקא בקהילה הקיבוצית, הנחשבת סגורה וחסרת יציבות, מתקיימת הקיבוצית. עומק המשבר ברוב שער לפני כמה שנים, וכוונתו רחב משהיה. קיבוצים שמתנהגו והו מבצב של חולות פירעון ובמבנה פחותות, מספר גברי ביביל, ומכיר התנהגות הקיבוצית, גם בירידה אפשי לזכיה למה העצירים לא רצו לצמצמן.

ב-2003 תקימה התנהיג הקיבוצית את 'המטה לצמצום רמות-פית' - גוף שמטרתו לעודד את הקליטה בקיבוצים ולהפוך אותם לאטרקטיביים יותר. בינתיים רובם המכריע של הקיבוצים נולדו מהצד המזרחי, וכיום רק 30 מקיבוצים שמזרחים חלק מתנהיג. במינים ביסוח כלכלי, לרברי תמי ענב מהמטה, בשנים האחרונות מרגישת התערבות משמעותית: 'אנונו מגלים יותר ויותר אנשים שמגיעים צורך להיות חלק מקהילה עקולה. לדיהם, המטל המתעניינים מדיח במשפחת צעירות עם ילדים, רבות מתן מדעניינים מקיבוציים לשעבר, שחידים עם בני הוגם.

מינימום ויחידה מנובנות

אבל הדרך לזכיה או למגורים בקיבוץ אינה פתוחה לכל אחד, יש כמה מסלולים שיכלים לזכיה אתכם אל שיעור הקיבוץ כחברים או כנושבים. כן או כן, יש צורך לעבור תהליך ארוך של מיון קוליסה, שלא היה במינים היחיד מובח שהיה. קיבוץ עקלה, ביניהם גרפולוגית, ימי מבוקשים במכוני מגורים וניסיון התבצע והתברר. גם בקרב המתעניינים יש קיבוצים מבוקשים יותר ומבוקשים פחות.

היבטן, תבו קיבוץ מיתו שברמת הגולן, האתמוליים והחדש רך של אתר הקיבוציים 'הזרנגול' (The Farmgol). המשמש במה של פורמטים ומספק מידע לאנשי הקיבוצים. יחיד הקיבוצים הקוליסה המתרחבים אינם מוכרים לעירי. הם מופיעים אליהם יותר ומבוקשים במקומות כמו עמק יזרעאל, הדרום, הגליל העילון או רמת הגולן. ההתחבות בקיבוץ אזור המרכז הן ממש כשוליים. קיבוצים אלה מתמרדים עם חבריהם הוותיקים ועם מיליטים בנים שהתחזקו. לרב, אכן, יש לא מעט קיבוצים מחוקקים המאפשרים לרב ויחיד ולתושבים החדשים לבנות בית חישכות והחזקה של הקיבוץ. גם במקרה זה המשפחה צריכה לעבור ועדת קבלה, תהליך הקליטה לזכיהת בקיבוץ מחולק לשניים: 60

כשלב הראשון המשפחה מתגוררת בבית בקיבוץ (מיד שניתן) במשך תקופה מסוימת כמעומתת לזכיהת. בתום התקופה נדרשת המשפחה לעבור ועדת הקבלה. בתום התקופה משפחת שמקבלת לעבור בקיבוץ יכולה לבנות בית פרטי על שטח של 160-100 מ"ר.

ריתית בודחנה בני קיבוץ כפי חרוב שברמת הגולן, הם ילדיהם בודחנה בני קיבוץ כפי חרוב שברמת הגולן, הם הגיעו מפרדים נהם. לא התבצעה בה יותר מדי. החלילה הייתה מדידה, מספרת רותנת, שמענו שיש תניפה בנייה בגלל החלטה לצאת לחופשה כדי להתיישב. ראיתי שה מקום קטום והאגריה טובה מאד - להמורת כבר ניגשנו לרועית הקליטה של כפר חרוב. בינים הם מתגוררת בבית פרטי שבנו, ששטחו 150 מ"ר, במגרש של רונג. את הוקיעו ואת פיתוח התשתיות הם קיבלו בחינם והימנו רק את עלות הבנייה - 180 אלף דולר.

'אנונו צמצמים את השניג הייתה עברה מבוססת במרכז. לא השמשו מעניין ותעסוקה; יש כאן המון מצטרפים שהם בשכבת תהלי שלנו. כל הדיעות הוא שיגיעו אנשים עם ילדים קטנים. יש פה גם לא מעט שכירים ועצמאים שעובדים קיימות כדי לזכות כאן. היום אנשים רוצים לזכות יותר בנות', מסכמת רותנת.

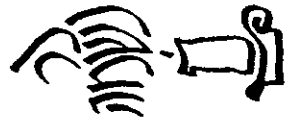
'לא מתאים לנשים'

מי שיעניין מחפש את הקיבוץ השיתופי הקלאסי - כזה שעדיין משמר את הטיפוס הברוקרטיסטי בנוסח 'כל אחי נתון לפי יכולתו ומקבל לפי צרכיו' - יוכל לבצב עשרות קיבוצים כאלה ברחבי הארץ. גבעת עוז הוא קיבוץ של השדר העירי, הממוקם במעצה האזורית מגידו. ענפי הייצור ציור, רוח ומפעל לעוגות. בקיבוץ כ-200 חברים, ולאחרונה נקלמו בו 4 משפחות ועוד אחת צפויה להגיע באוגוסט.

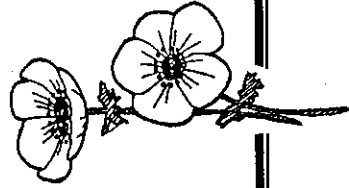
אם היחסים קיבוץ שחי לפי המפר, הנה אחת כזה חרוב רים בקיבוץ מקבלים ריח ותקציב חודשי לפי הצרכים וגר של המשפחה: למשל, משפחה עם שני ילדים מקבלת 5,000 שקל. בנוסף, הם נהנים ממעטפת הכוללת חינת, רוחות, בראות ושתי ארוחות ביום בודד האוכל. הווכרים והחדשים שנקלטים יכולים לשמור על מקום עבודתם הקודם או לעבוד בקיבוץ - המשכורת בכל מקרה תכלול לקיבוץ. 'אנשים שפונים אלינו הם באמצע החיים, בני 35-40 עם ילדים, בעלי מקצועות מגוונים, חלקם אקדמאים שגיעו למסגרת שחיי העיר קשים להם החליטו לחפש ארץ. ממלול בה, מספרת לי אילנה, האורחית לקליטה בקיבוץ. המקלה אינו משום - לא לזכיה הקיבוץ ולא למעמדים. המסורת השיתופית לא מואזמה לכל אחד. בשנה האחרונה פנו אלינו כ-30 משפחות, ומתוכן נקלמו 4 רבים מגלים 60

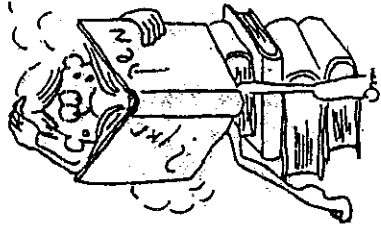

כַּלְדַּיִם רַהֲדָן

- י"ב תמוז תשי"ד	- אליהו קוסקס ז"ל
- א' דר"ח תמוז תשמ"ב	- ג'והר סוזאן מוטוט ז"ל
- כ"ד בתמוז תשי"מ	- שינדל הירש ז"ל
- כ"ד בתמוז תשמ"ו	- אבנר מעודד גריידי ז"ל
- א' תמוז תשס"א	- עזריאל ברוק ז"ל
- כ"ד בתמוז תשל"ז	- יהודה וולף ז"ל
- י"ב בתמוז תשס"ב	- יעקב רון ז"ל
- י"ט תמוז תשס"ב	- יעקב אופיר ז"ל
- ט"ו תמוז תשס"ג	- יצחק בן סירא ז"ל
- כ"ז אב תשמ"ד	- עליזה פריד ז"ל
- ט' אב תשמ"ט	- אסתריה לוי ז"ל
- י"ז אב תשס"ג	- לסלו קול ז"ל
- ד' אב תשס"ד	- עליזה סעדון ז"ל
- כ' אב תשס"ו	- יונה מוטוט ז"ל

הרהורים

מיכל חרמון

אב אומר לבנו: מתהלכים סביבך ועליך בעירנו סיפורים קשים, רעים ועצובים.

עונה הבן: אבל זה לא נכון, זה לא אמת.

אומר האב: נו, מה רצית, לא מספיק שמספרים? שגם אמת זה יהיה...?

ערב ט' באב. התרשמתי רבות מהזימה הברוכה של הרב ומההיענות הרבה של הציבור. ואני מקווה ששיחה זו תהיה בסיס לעוד שיחות רבות ומשמעותיות בהן רמת השיח והכבוד בין אדם לחברו הן העיקר.

ציער אותי מאוד כי רבים מן הדוברים אמש הסיטו את הדין לרמת הפרט תוך הצגת האמת האישית שלהם. ומה המטרה? להכפיש את הצד השני ולראות רק את האמת שלך.

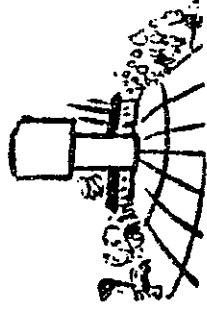
חברים, ט' באב, חורבן הבית!
ואני שואלת ומה הלאה? נקום מחר בבוקר והכל ישתנה? לצערי אני חושבת שלא והרי כל אחז ישאר בדעותיו ומחשבותיו.

אמר חבר דבר חשוב מאוד: בואו נכבד האחד את דעותיו של השני. המילים יפות ויוצאות מן הלב, אבל בפועל, למחרת ההצבעה על החבר תושב, עברו לידי מספר חברות וחברים ולא אמרו שלום, למה? בגלל שאני חושבת אחרת מהם? איפה הכבוד? למה קבוצה שהיא המיעוט רוצה שכולם יכבדו אותה על דעותיה, ואיפה הדעות של האחרים? הן לא שוות? לא ראויות לכבוד?

דברו הרבה על ההנהגה, בגלל שמתעסקים פה בחיסול חשבונות. "ההנהגה" לא יכולה להתעסק בדברים אחרים כשיש לה כיבו שריפות. למה להכפיש ולזרוק חצים לעבר "ההנהגה", כי זה לא נוח למספר אנשים היושר וההגינות שלהם (של המזכירים)?
ההנהגה לא עושה כלום. מה היא לא עושה? שינויים? וחוזן מזה ההנהגה היא לא כל חברי המזכירות?

רגע לפני שבאמת רוצים לדבר על שינויים, אולי נדבר האחד עם השני, גם אם דעותיו שונות! ובכלל בואו נזכר למה כל זה קרה לנו – "השינויים" הם אלה שהציאו אותנו, אפשר לומר, מהכלים.

אז אולי באמת נמשיך בשיחות בתנאי שיהיו אמיתיות ויוצאות מן הלב ולא הכפשות עד בלי קץ. ובמקום שנבא צוותים למיניהם, קודם נשב ונדבר בגובה העיניים, ואולי, אולי שוב נוכל להרים ראש ולהנות מהמקום המקסים הזה, ניר עציון.

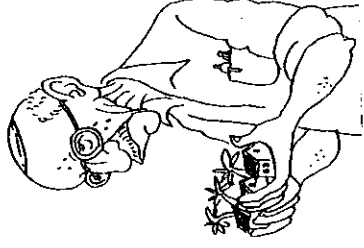

אב

"יוסיף דעת יוסיף מכתוב"

פסי מאור

*חלקו הראשון fe האמאר נכתה פיוט ד' תמוז ז.ז. מיד לאתר מחירת האמזכיות
החדשה. התכוונתי להביא את הדברים ביושמת האמזכיות החזיות בה נפרדת
האמזכיות הנכנסת מקודמתה.
נארכה פירדה כאקופא. הדבר אינו מפליא אותי אף רקע האווירה הפא מכפרת
הקיימות אצלנו אצלנו.
את הדברים שרציתי להביא אנו, ואת חלקם אמרתי פשו החפיות פלפ חסעה האנו,
אנו מפוסמת אתנו.*

ארבע שנים רצופות הייתי חברת מזכירות בניר עציון, מתוכן שנתיים בתפקיד מזכירת פנים.
הגעתי לתפקיד מלאת מרץ ורצון לעשות ולהרום כשאני מאמינה שטובתה הצרופה של ניר עציון לנגד
עניי. אף שלא ניתן להשוות את פעילותו של חבר מזכירות מן המניין לעבודתו האינטנסיבית והמייגעת של
מזכיר פנים, סיימתי את הקדנציה הראשונה שלי במזכירות בהרגשה טובה ובבטחנות להמשיך לקדנציה של
נוספת שלא בתפקיד.

במהלך ארבע השנים למדתי להכיר את המשק ואותנו כפי שלא הכרתי קודם והייתי שותפה לקבלת
החלטות אשר לעיתים הייתה להן השפעה על חיי כולנו. מאידך, נחשפתי גם לצדדים הפחות נעימים
המונעים על ידי דחפים ויצרים וגם על ידי אינטרסים אישיים.

אלו היו ארבע שנים סוערות בהנהגת המשק. מי זוכר עדיין שמות כמו עדי ואילנה מהתק"ס, אליאב אילן,
רוני ברניר, נמרוד זיו, חגית לקר ואחרים שחלפו עברו במקומנו והסערות שחוללו שכנו כבר מזמן?
גם אני עצמי חשבתי, שאין מחוללים מהפכות ברגע והתקוממתי כנגד חזות יודעי כל שהביאו עימם אנשים
אלה והנורצות בה קבעו שהם יודעים הכל טוב מאיתנו. אולם כיום, במבט לאחור אני שואלת את עצמי,
האם תמיד התנהלנו נכון והאם כל מחשבה השונה משלנו עתידה למוטט עלינו את עולמנו.

אני עדיין דבקה בהתנגדותי ל"שינויים" באורחות החיים אשר מטרתם להיטיב עם קבוצת חברים
מצומצמת אך יפגעו בקבוצת חברים רחבה. כל שינוי היוצר הבדלה והבחנה בין חבר אחד למשנהו פסול
בעיני ולכן מילים כמו "הפרטה", "תגמול" ו"שכר דיפרנציאלי" ומה שהן מייצגות, אינן מקובלות עלי.
עם זאת, שני מהלכים שנכשלו לאחרונה ובשניהם הייתי מעורבת בדרך זו או אחרת הביאו אותי להכרה
כי לא ניתן לדבוק רק בשימור המצב הקיים מבלי לחשוב גם על העתיד המשתנה.

אחד המהלכים היה קשור בנושא "פעוט" לכאורה: הנהלת הגיל הרוך. מי חשב שיש כל כך הרבה דרמה,
יצרים וזרמים תת קרקעיים בממלכת הילדים? מי מאיתנו, חברי הנהלה ידע שבסוף השנה נמצא את
עצמנו מכודדים וחסרי גב ציבורי מצד מוסדות המשק, כשכל מה שניסינו לעשות היה למען טובת ילדינו?
אילו ידעו החברים ב"ועדה לצמיחה דמוגרפית" שהצעתם ל"חבר הקהילתי" תבאיש את ריחם בעיני
מובילי דעת קהל והם יסומנו כ"מסוכנים לניר עציון" ועל כן אין להצביע עבורם לועדות אחרות למרות
כשוריהם המוכחים (כפי שידוע לנו שאכן נעשה) – כלום היו מוכנים לקחת מלכתחילה את התפקיד כפוי
הטובה?

כל מהלך וכל החלטה, כל דעה וכל אמירה נבחנים עתה במבחן "הלנו אתה אם לצרינו?" אם דעתך שונה אתה עולל למצוא את עצמך מנודה על ידי חבריך מתמול שלשום. לצערי, גם מנהלי הקהילה הם חלק מדפוס זה ושוכחים כי תפקידם הציבורי הוא להנהיג, לפלס דרך, להתוות חזון ולגבות חברים הפועלים למען המשק ולגונן עליהם מפני התקפות לא מבוססות.

לתחושת, אנו נמצאים כרגע במצב של תקיעות. ניתן לבנות זאת גם "ליקוי מאוררת" והדבר מייאש. בחודשים האחרונים אני מהלכת בתחושת מועקה תמידית ובודדה עצומה לעתידנו במקום. ללא צמיחה כלכלית ודמוגרפית וללא אופק פתוח, אנא אנו באים?

חברותי במזכירות לא רק שלא סייעה לי להפיג תחושה זו אלא דווקא העצימה אותה. ככל שנחשפתי יותר, כך הרגשתי יותר מובטת מול כוחות גדולים ממני. הפסוק מקהלת אשר בחרתי כוחרת לדברי "יוסף דעת יוסף מכאוב" מבטא זאת היטב.

להערכת, אין ביכולתנו לצאת בכוחות עצמנו מהמצב החברתי העגום בו אנו נמצאים וכדאי להיעזר בכוחות מקצועיים לשם גישור והסכמה. אמרתי דברים אלה גם בצוות החברתי בו אני חברה, אך נתקלתי בהתנגדות רבה מצד חלק מחברותי. אין פלא, כי בנסיבות אלו גם צוות זה משוחק ואינו פועל.

את הדברים סיומתי באוהלי אלהי אלהי חתונה ומקולה כי תשכיף אמה את האלוהים הצארכה ולקדש את נזי אצונו.
חנה חנה, ופנתתי קרו צור דברים שראוי להוסיף את השלכות המאות ביום ד' אמתם אפ 5.8:

היום, לאחר שבישיבתה הראשונה הדיחה המזכירת בעצד שערורייתי ותמוה את חברי ועדת הבניה בעצומה של עבודה מאומצת ומושקעת במיוחד ולאחר כל המתרחש בסוגיית החינוך הדתי לילדינו, נגוה תקוותי זו.

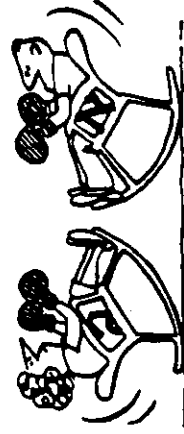
אני משפשפת את עיני לנוכח גורמות פסולות שקונות להן אחיזה בחיינו הציבוריים, כמו התעלמות מהחלטת אסיפה, הגמשת החלטות קיימות למען טובתם של מקורבים ואווירת המחנאות שאין לה תקדים בתולדות ניר עציון. יש הרואים בחברותם במזכירות ובודדות אמצעי לצבירת כוח ומקפצה למימוש רצונות ומאוויים פרטיים, גם אם יש בכך פגיעה ברוח המקום ובחבריו.

גם חברים אשר מקפידים על קלה כחמורה במצוות ש"בין אדם למקום" נותנים יד לפגיעה בולת ומצאים צידוקים מלומדים כשמדובר בעולות שבתחום "בין אדם לחברו".
מול אלה, אני שואלת את עצמי איך הדרדרנו כל כך ומה נוכל לעשות כדי לשפר את המצב.

אחריות כבדה לכל מה שיקרה אצלנו בשנים הבאות מוטלת עליכם מנהלי הקהילה וחברי המזכירות ושתי דרכים עומדות כרגע בפניכם:

האפשרות הראשונה היא, כמובן, להמשיך בכיוון העוכזי המביא להתפוררות המרקם החברתי, להעדר צמיחה ולתחושת ייאוש ורפיון ידיים. אם זו תהיה דרככם, אל יהי חלקי עמכם.

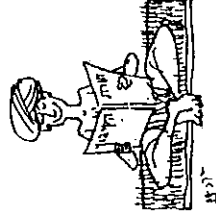
הדרך השנייה היא להתעשת, לעצור ולהתבונן, לחשוב ולנתח את המצב הקיים ולפעול באופן אחראי וממלכתי מתוך ראיית טובתה של הקהילה כולה. פעלו ביושר ובאובייקטיביות, האיזנו לרחשי הציבור והיו לשליחיו באמונה, ונוטו את הספינה הרועעה לחוף מבטחים.
אם בזאת תבחרו, תלווה אתכם ברכתי להצלחה.

על המצב החברתי במשק

אבי שאול

לצערי הבעיות החברתיות במשק לא חדשות, הן קיימות כבר מספר שנים. החרפתם החלה כבר בשנת 2003 וכלל שחולף הזמן כך הן מתעצמות. אפרט מעט מהבעיות אותן אני חש:

1. בראש ובראשונה עלינו ללמוד ולדעת לכבד כל חבר עם כל זעה, ובמקביל לקיים מצוות "ואהבת לרעך כמוך" כפשוטו.
2. זה נכון גם בבית הכנסת בנושאים שונים.
3. לאחר שיושבים זנים ומדברים, אך לא מרוצים מהתוצאות המצופות. אין זה נכון לשעון שלא מדברים ולא מקיימים שיחות בין החברים.

אני אישית מדבר על הצורך בקליטה שאינה לשיתוף, כבר מעל 15 שנים. אך יש לעשות זאת בזהירות, בסבלנות ולהימנע מטעויות. הנושא חשוב ורציני. ישנן בעיות שלא נסגרו לפני ההצבעה על שינוי התקנון, בכונה תחילה למרות שהיו ידועות מראש.

שינוי תקנון זה דבר חשוב ומשמעותי ביותר. במיוחד בשנים האחרונות, בהן יותר ויותר פעמים, מוגשות תביעות משפטיות בקיבוצים שונים, נגד קיבוץ / אגודה. היו לא מעט נקודות בעייתיות שבגללן, להערכתי, היה רוב נגד ההצעה. לדוגמה (רשימה חלקית):

אין הרבה קיבוצים שהם שיתופיים ללא שינויים כמו שכר דיפרנציאלי, שיש בהם חברים בעצמאות כלכלית. גם בעין הנציב שהוצג כדוגמה שיש קליטה כזו, ע"י חברי הועדה, עדיין לא שינו את התקנון, ואין להם נסיון של שנים ללימוד היתרונות והחסרונות של ההצעה.

בעין הנציב כרגע נמצאים רק בתחילת התהליך. בהצעה היה כתוב שכל עוד אין שיוך בתים לחברים, חבר בעצמאות כלכלית שעוזב יקבל חזרה את דמי הפניסה. הרעיון בעיני לא הגיוני. חבר כזה שיעזוב את המשק לאחר 20 שנים, ושנהנה כל השנים מהשתתפות והשרותים המוניציפאליים, לא צריך לקבל חזרה את דמי הכניסה.

במקומות שאני מכיר, הרעיון לחבר בעצמאות כלכלית, היה מיועד בראשונה לחברים בשיתוף. כדי שלא יעזבו החברים שלא רוצים שיתוף. ככלל לדעתי צריך להקטין את המקרים הנושאים בהם המשק מחליט עבור החברים, ומיצר את חרותם.

לדעתי, אין זה מוסרי, ולא ראוי לכבול חבר שלא רוצה שיתוף. על כן יש לאפשר עזיבת השיתוף, ומעבר לעצמאות כלכלית ללא הצבעה. הרי החבר כבר עבר הצבעה לקבלה לחברות במסגרת מחמירה יותר, שהיא השיתוף.

חייב להיות שהזכות לתשובת תהיה לבני משק, בדומה לכן ממשיך במושבי עובדים. חייבים שיהיה חתום וברור שיש זכות לכל משפחה לבן או לצאצא אחד, עם ציון מקום המשכנות. כיוון שאין לנו עודף קרקע לבניה.

הגדרת התחומים בהם רשאי חבר בעצמאות כלכלית להצביע, היא סבוכה. יש לגבש במדויק הגדרות אלו, ולכותבם בתקנון. לפני כן צריך לדעת לתאגד בנפרד את כל העסקים (ענפי המשק) שאינם תאגידיים.

שיוך בתים יביא בטבעיות לקליטה של חברים בעצמאות כלכלית. לכן יש להתקדם לכיוון זה לפני חבר בעצמאות כלכלית.

נאמר ע"י חלק מהמובילים של המהלך, שהמהלך בא **במטרה להתחיל בשינויים** במשק. אם זו המטרה צריך לומר אותה בגלוי לכל החברים.

4. **בעיית מנהיגות**. היו בעבר ויש גם היום: ועדת חברים (הנהלת קהילה), מזכירות ומזכירי פנים. כך שיש מנהיגות, אף על פי שיש מספר חברים שלא מרוצה מהם.

ההתקפות על המנהיגים של היום, גם מפי מנהיגי העבר, אומרות דרשני. אפשר לחשוב שהקודמים היו טובים יותר, ולא טעו אף פעם.

אין כוונתי שמנהיגי העבר לא היו טובים. אלא שגם עליהם היתה ביקורת, וגם על החדשים שיהיו בעתיד תהיה ביקורת.

יש תחושה שחלק מהביקורת לא עניינית, אלא באה מתוך רצון לנגח.

שינויים

הסדר בו יש לקדם שינויים הוא: דאגה לפנסיה משמעותית לחברים, שיוך בתים, וחבר בעצמאות כלכלית.

יש לאפשר בחירה חופשית לכל חבר. מי שירצה ימשיך בחיי שיתוף. מי שירצה יעזוב את האגודה השיתופית ויתקבל אוטומטית לחבר בעצמאות כלכלית באגודה המוניציפאלית.

פנסיה

החוב האקטוארי (לפנסית רעב) של 2,500 ש"ח לחודש, הוא 17 מיליון ש"ח. החוב לפנסיה ברמת החיים הנוכחית של החברים (בגובה של 5,500 ש"ח לחודש) הוא 45 מיליון ש"ח.

אני מקווה שיהיה יו"ר עסקי רציני לועדת משק, שיסייע להגיע לפנסיה ראויה ללא חוב.

לסיכום

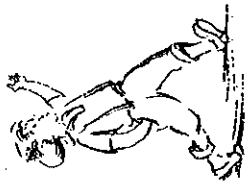
אנחנו גרים במקום שהוא גן עדן. צריך רק לראות זאת וליהנות מכך.

צריך לראות את האנשים הטובים שבתוכנו, שהם רובנו.

יש לכבד כל אדם וכל דעה.

בתקווה לכשורות טובות

ט' מנחם-אב ה'תשס"ח

דבר הנוצר

בסימן:

"טוב ילד מספן ותקם מפלך זקן וקסיל אשר ל' א ידע להיקר עויד"

בתנאל שאול

אפתח בתיאור קצת 'חוייתי' (ולא להישבר, הסוף טוב...):
מאחר ואני מתעניין מעט בעניינים המסתובכים פה במשק, הייתי מודע קצת למתרחש – לכל המתחים והתככים, היריבויות והשנאות. רק שלא דמיינתי לאלו רמות זה הגיע. כשנמצאים רחוק בעלי, הדברים נראים יותר טוב...

רק הגעתי למשק (ז' אב), ומיד הייתי צריך לקבל אזהרה מהחורים שלי להתעלם מאנשים מסוימים, לא לדבר יותר מדי וכו' – עבר יום אחד והאזהרה התבררה כמדויקת לגמרי.
ל-ט' באב נכנסתי עם הרגשה שהמשק כבר 'גמור', ושבאופן מדהים אני מקיים את מצוות חז"ל ורואה, לא כאילו, שנחרב הבית (שלי) בימי. מכאן, חשבתי, אפשר רק להמשיך ולהידרדר.
לשיחה שהתקיימה בערב הצום כלל לא ראיתי צורך להיכנס (בשכיל לשמוע שוב את כל הבעיות?). במקום זה למזתי עם צור בביהכ"ל. בדרך הביתה עברתי ליד פתח ביהמ"ד ונשארתי לשמוע קצת את סוף הכינוס. ובאמת זה נשמע כמו שחשבת.

אבל, התפנית, שהיא הייתה מטרתו של הרב, ואם מותר אז רציתי לשבח אותו על היוזמה, הגיעה ביציאה מהאסיפה.

מי ששם לב היה יכול לראות כבר בהתחלה קבוצות מעורבות של יריבים ומתנגדים מתוכחות ביניהם (במקום הנתק שהיה).
מי שנשאר קצת אה"כ היה שם לב שלא רק קבוצות, אלא גם ראשי הקבוצות (לדעתי) דיברו ביניהם.

ומי שגם היה מעורב - הכיר יודע על כל הפגישות והשיחות בין היריבים בעיצומו של הצום. פגישות של יישוב ההדורים. של שיחה נורמלית אחרי שהיחסים בין הצדדים כמעט והגיעו לנק' האל-חזור. מתוך כוונה כנה להבין קצת יותר אחד את השני.
כן, אני יודע, לא הרבה, לא כולם, לא על הכל. אולי גם היו שיחות הפוכות לגמרי ממה שאני מתאר, אבל זה לא משנה, השיחות הללו מתקיימות תמיד.

הפגישה שיוזם הרב אפשרה לאנשים פשוט לשבת אחד עם השני, אפילו בלי לדבר.
מה שהתחדש, הוא הפן עליו אני מדבר. 'הסוויץ' המחשבת-תפיסתי שחלק מהאנשים עברו, שצריך לטהר קצת את האווירה.

אני כשלעצמי הרגשתי שהמשק הצליח להתחיל ולעבור את המשבר.

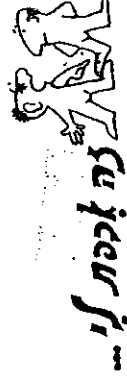
אז

בקשה להמשך

נתנאל שאול

אין לי אף זכות להציע, לבקש, ולדרוש מכם דבר (אבל זה לא מפריע לי).

או עצה-בקשה לעתיד:

- א. מיסוד קבוצת/קבוצות דיון קבועות, שלא במסגרת רשמית, בהן ישתתפו בעיקר יריבים ולא רק חברים.
- ב. הדיונים ייסובו בתחילה על הנושאים המוסכמים, ורק אחרי שאלו יצאו לפועל יעברו, לפי הדרגה לנושא הבא.
- ג. שמירה על איזון באזור ה-50% לתומכי ומתנגדי כל נושא.
- ד. פתיחות וסיום כל דיון בלימוד קצר וקבוע מספר שמירת הלשון של ה-15 דקות.
- ה. על הנשים להרגיע את הגברים לפני ואחרי כל דיון!

הסבר:

א. לא במסגרת רשמית – המטרה העיקרית היא לטהר את האווירה, המטרה המשנית היא להגיע להחלטות. והן גם יגיעו מאליון אחרי שהאווירה תטוהר.

ב. נושאים מוסכמים – כדי להתקדם קצת. כדי להיווכח שאפשר להתקדם. אה"כ אפשר לצבור מהירות. כמובן, כתלות באילוצי הזמן.

ג. איזון – כדי שכל צד יוכל להגיד את שעל ליבו הוא חיב להרגיש בטוח.

ד. לימוד קצר וקבוע – לשמירה על רמה מוסרית של הדיון והחיים בכלל.

ה. נשים – אם הן ישלטו בעולם המצב יהיה גרוע, אבל בשביל זה הן מספיק טובות...

מספר עקרונות שחשוב לזכור לפני כל דיון:

1. "כמים הפנים לפנים – כן לב האדם לאדם" – מה שאתה חושב על השני, שיהיה לך ברור שהוא חושב עליך, ועל המניעים שלך, ועל הדרך וכו'. וכמו שאתה בטוח שאתה חכם וצדיק, כך גם הוא חושב על עצמו.
2. קצת קשה לקבל ולעכל את זה, אבל החכם מכל אדם כתב זאת.
3. תרבות דיבור – ע"מ לשמור על אוירה נקייה, שתביא ליכולת של השני להקשיב.
4. בדיקות קשב – לאחר הצגת הטענות, חזרת כל צד על העמדות של הצד שכנגד, ובדיקה האם הדברים הובנו נכון.
5. 'מודה על האמת' – קצת יושר וענווה, לפעמים גם אתה טועה. מי שיש לו אומץ להודות בכך, יביא לכך שגם אחרים יודו לו כשהוא יצדק.

אלה לא דברים שאני המצאתי, אני רק מעביר אותם הלאה. ומעבר לדיון, זה לחיים.

אם מיישמים את זה, אין שום צורך ב-'חברת גישור' חיצונית.

'חברת גישור' כשמה כן היא:

חברה שמגשרת בין שני יריבים העומדים משני הצדדים ובונה בשבילם את הגשר כשהם ממשיכים לעמוד במקומם.

זאת התנערות מאחריות. צריך להתקדם לכד ולא לתת לאחרים לעשות את העבודה.

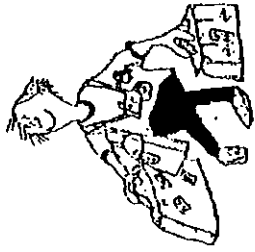
"יגעת ומצאת - תאמין, לא יגעת ומצאת – אל תאמין".

וגם מן שתומך בחברת גישור וכו' יכול להסכים על הצורך בדיונים הנ"ל.

אב

רשמי טיול לגאורגיה (גרוזיה)

בחמיה ועדה רסל

לאחרונה חזרנו מטיול בן שלושה שבועות בגאורגיה.

זוהי מדינה יפיפיה עם מעט אוכלוסין – כ 5.5 מליון איש על שטח גדול פי 3 ממדינת ישראל. שליש מן האוכלוסייה מתגוררים בעיר הבירה – טיביליסי והיתר בערים קטנות ובעיקר בכפרים.

מאז 1800 ועד 1991 הייתה המדינה חלק מרוסיה וקבלה עצמאות עם התפרקות הגוש הסובייטי.

המדינה גובלת עם טורקיה, ארמניה, אזרבייג'אן ורוסיה. אגתנו התמקדנו בטיול בעיקר באזור הצפוני הגובל עם רוסיה שהוא רכס הרי הקוקוז, בו הפסגות הגבוהות באירופה (הר אלברוס 5,600 מ' הוא הגבוה באירופה ונמצא בצד הרוסי של הרכס) ומספר פסגות הנישאות מעל 5,000 מ' ומכוסות שלג עד וקררזונים. יערות אדירים מכסים את מורדות הרכס עד גבה 2,000 מ' וכמויות מים שלא תאמן על כל צעד ושעל קולחים נחלים שגם הקטנים שבהם שבקושי מצוינים במפה שופעים הרבה יותר מים מ"נהר" הירדן שלנו. בעונה זו שהיא האביב שם הכול פורח בשלל צבעים וריחות. מתכונת הטיול שלנו הייתה להגיע (בתחבורה ציבורית) לאזור שבו מקומות ומסלולי טיול רגליים מומלצים, להתמקם בבית משפחה כפרית ומשם לצאת לטיולים יומיים (כדי לא להסתב עם מטען גדול מדי על הגב).

למרות הטבע המהמם שהתגלה לנו, המפגש האנושי והמגע האישי היווה עבורנו צד לא פחות מרגש ואולי אף יותר ורצינו לשתף אתכם באחד המפגשים האנושיים המרגשים הללו.

שהינו כשבוע בכפר מסטיה שהוא הכפר המרכזי באזור סוואנטי. אזור נידח בצפון מערב גאורגיה (שעד לאחרונה היה מסוכן לטיול בגלל מעשי רצח ושוד שאירעו בו).

אחד הדברים הבולטים תרתי משמע ומייחדים את כפרי סוואנטי הינם מגדלי אבן המתנשאים לגבה של כ 15 - 10 מ'. המגדלים נבנו לפני מאות שנים ושימשו את התושבים בעת צרה, בזמן מלחמה כולם התרכזו במגדלים. הנשים והילדים בחלק התחתון והגברים בגובה, "חשופים בצריח", למרות שיש כאלה האומרים בלחש שמעולם לא היה בהם שימוש לצרכי מלחמה. בכל מקרה התופעה ייחודית ומרשימה.

לאחר שיום לפני כן הלכנו כ 30 ק"מ לקרחון שמתחת להר אושבה החלטנו על יום מנוחה, ללכת לכפר הקרוב – מולאחי שמו, מהלך כ 10 ק"מ בעמק. לאחר הליכה נעימה ביום אביבי תכול שמיים (מה שלא קרה בכל יום) לאורך הנחל בין חלקות זעירות

מעובדות ביז. הגענו בצהרריים לכפר וחיפשנו מכולת לקנות לחם ולא מצאנו. בפתח אחד הבתים ראית נער עובד בחלקת תפוזי"א. סימנת לו שאנו מחפשים אוכל. הוא רץ הביתה. בעוד אנו מתלבטים האם הוא נבהל וברח או הלך לחפש מישהו. לאחר שכמעט והתייאשנו נפתחה הדלת ויצאה איכרה אמיתית גדולה, עבת ידיים סמוקת לחיים, ג'ינג'ית ובידה שני ככרות לחם גדולים ומהבילים שיצאו זה עתה מן התנור. היא מושיטה לי את הכיכרות ואני מסמן לה שאנחנו מעוניינים בכיכר אחת (גם בגלל שלא היה צורך ובעיקר מפני שידענו שאין להם עודפי אוכל) אך היא התעקשה שאקח את שני הכיכרות. הצאתי כסף לשלם והיא סירבה בכל תוקף לקבל. אנתנו כמונן לא רצינו במתנת חינם וודאי מאנשים אלה דלי אמצעים. עוד אנתנו מתוכחים יצאו אנשים נוספים מן הבתים סביב וכל אחד מביא מזון כל שהוא: חצי'פורי (מאפה עם גבינה – המאכל הלאומי שלהם), צ'הצ'ה – המשקה הלאומי (משקה אלכוהולי מותס מכל מיני פירות בעיקר מקליפות תפוזי"ע) ועוד.

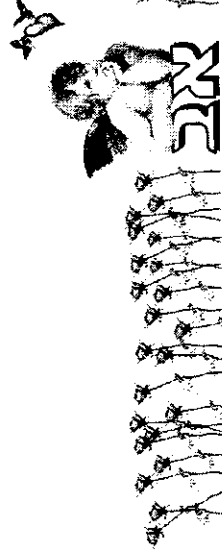
כולם עומדים סביבנו צוחקים ומביטים בנו בסקרנות. כאשר שמעו את המילה "ישראלי" הגיבו בהמומו הערכה. בדקו בפליאה את המשקפת שלנו והמצלמה הדיגיטלית בה ראו את עצמם – מעשה כשפים. עודדו אותנו להתכבד בתקרובת (הדיבור הוא תערובת של גרוזינית בניב סוואנטי ומילים ברוסית) והסתכלו בהבעת רחמים על מקלות ההליכה המאלותרים שלנו ואדווה זכתה לקבל במתנה מקל מגולף מידי אחד ממארחינו. הכל בפשטות ובטוב לב אמיתי המגשר על עמים, גזעים, דת ומרחק תרבותי. משחרר רגשות ומקרב לבבות. הצעתנו לתשלום כספי מתפרשת כפגיעה וסירובנו להיכנס לבתים – מעליב. בקושי הצלחנו לצאת מהכפר תוך נפנופי שלום מכל התושבים. חצינו את הנהר והתיישבנו בכר דשא סמוך (החלטנו על יום מנוחה) לעכל את האוכל והחוויה תוך שאנו מעלים מחשבות והרהורים על הטוב האנושי הבסיסי שמתקיים כדרך חיים באזורים נידחים בעולם. על כלבול המושגים של העולם המודרני בו אנו חיים, שרמת החיים הולכת ועולה מעלה מעלה אך במקביל הופך גם לקר ומנוכר לעומת העולם השלישי ה"פרמיטיבי" – בו הכנסת אורחים כפי שלמדנו בתנ"ך ואליה נצטוונו כרעיון נשגב מתקיימת פשוטה כמשמעה.

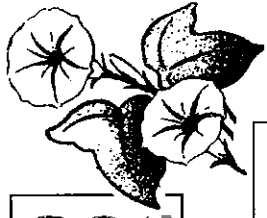
בימים אלה נתבררנו על פלישת רוסיה לגיאורגיה והרג אלפי אזרחים. כתבה זו מוקדשת לזכרם של אלה שנהרגים בכל העולם כל לא עוול בכפם.

למשפחת זינגר,
הולה צביקה ויאיר,
העוברים לישוב
אשחר.
בהצלחה!

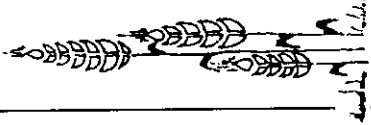
למשפחת גולן
היוצאים לשנת חופש
בירושלים
להתראות!
מקווים שתחזרו אלינו
במהרה.

שופע פרפוחות
 כהולדת היילדים
 והמפרדים והמפנים

לציפי ושעיה רותם
 להולדת הנכדה
 גפנים
 בת לנעמה ואבנר
 *
 לאסתי ויוסי בן דרור
 להולדת הנכד
 איתנים
 בן לרויטל ובעוז
 *
 לחנה וחיים הילף
 להולדת הננינה
 רמנים
 נכדה לאסתר ואליעזר
 פרנקו

לאבידע ותמר שגלר
 להולדת הבן
 עופר

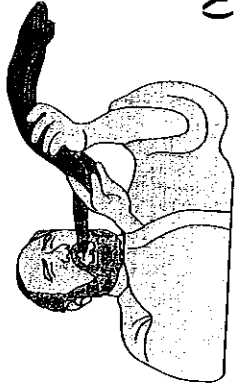
מזנה פנים !

מסוקטתסו
 מוסוקטתסו

ענבר דז ומלכי אלבין השתחררו
 מצד"ל.
 כרמל רז ואביה וול התגייסו.
 לאלה גם לאלה ברכת הצלחה!

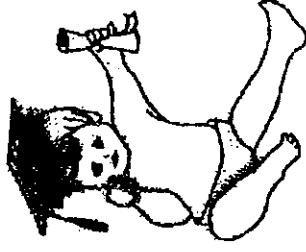
מזל טוב ומוקמות לרוב!
 כלזנה וארלה זריבין
 לזיטוואי
 אורטל עם יולזנתן

מי גאון?

אסף וול (פורסם ב-YNET)

התארים "רב", "צדיק" ו"גאון" הפכו לסחורה חסרת ערך המציפה את השווקים. דקה לפני שיהיה מאוחר, אסף וול קורא לקבוע תקן אחיד

"הוי, חכמים בעיניכם; וגַד פְּנֵיכֶם, גְבֵי נִים" (ישעיהו).

"צדיק", פנתה אלי דודתי, "עשה עמדי חסד". מדרכתי: פתיחות דרמטיות שכאלו מובילות בדרך כלל לתרומת כליה או לפחות למבצע חילוץ מהכלא היהודי. לבסוף הסתבר כי דודתי האהובה בסך הכול רצתה שאביא לה את המפתחות ששכחה ברכבה. כמה מאכזב. למען הסר ספק, ברור כשמש גם לי וגם לדודתי כי אין בנמצא קנה מידה, אפילו לא בסדום, שעל פי אמותיו אוכל להיקרא "צדיק". לכן בקשות המנוסחות באופן השגור על לשונה של דודתי, מגדירות מחדש את המושגים "צדיק" ו"חסד".

התארים "רב", "צדיק" ו"גאון" הפכו לסחורה חסרת ערך המציפה את השווקים. מזמן כבר עמדתי על התופעה בה כל מורה בישיבה תיכונית, למעט המורה לספורט, הוא "רב". מורה תישאר כמובן מורה בלבד. אבל כל חבר כנסת מטעם מפלגה חרדית למשל, מקבל ביחד עם תואר הח"כ גם את הכינוי "רב". בנוסף, הגניוס היהודי משגשג מאוד בדורנו, ומסתבר כי אנו עומדים בפתחה של תקופת גאונים נוספת. שהרי כל מתעלל הוא "מקובל" וכל שולית שוחט מתגנדר בתואר הרה"ג (הרב הגאון). בדורנו, חשמלאי עטור זקן הוא "מאור הגולה" ומלצרת בסנוקר היא מנהלת בית תמחוי לעניים. גם רשימות הסופר-ליטים לפני שמו של ה"רב" הולכות ומתארכות, ובדרך כלל כולל שהרשימה ארוכה יותר, כך מנותקים תאריז מהמציאות.

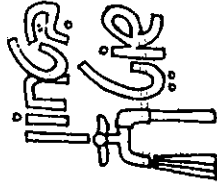
אני רגיל בפזיזות תאריז כבוד לכל מאן דבעי. התרבות שממנה אני בא, מעניקה את התואר "מהנדס תוכנה" רק לחנון שבילה כך וכך שנים משמיומות בטכניון. "טייס קרב" הוא מי שסיים קורס טייס בו שנתיים שבסופו הוענקו לו כנפיים ו"פרופסור לפילוסופיה" הוא אחד שפרסם כך וכך מאמרים והתעסק עם כך וכך סטודנטיות. לא פחות. אך בכל הקשור ל"צדיקים", "גאונים" ו"רבנים" אנו עדים לאינפלציית תארים המביאה לזילותם המוחלטת. מי ששהה במחיצתם של בניש"ס, הנוהגים לכנות כל חוגר מחיילי המפקדה בתואר המפוקפק "רבינו", מבין למה אני מתכוון.

ההפקרות הקיימת בתחום התארים הדתיים הייבת להיפסק בדחיפות. כשאני מדבר עם מאן דהוא, עלי לדעת האם מולי עומד הוא "צדיק" אורגיל או שמא מדובר ב"גאון" זול מתוצרת סין. לכן יש לקבוע תקן אחיד לכל אחד מהתארים. אני דורש מכל פרסמי המודעות ובעלי הטורים, שלא להצמיד תארים לשמות מבלי לקבל אישור מגורם מוסמך. מעתה יתקבלו ניסוחים על פי הדוגמה הבאה: "בשבת הקרובה א"ה, ירצה בבית מדרשנו הרה"ג האדמו"ר פלוני אלמוני, שליט"א, עוקר הרים ומחזיק בתקן ISO 9002". התקן האחיד, כך אני מקווה, יעצור את גל המבוכה האוחז בציבור בכל הקשור לעיניני תארים.

נוכל לקחת דוגמה מחז"ל. אשר כינו עצמם בצניעותם "תלמידי חכמים". לא הם החכמים, אלא רק תלמידיהם. אך בימינו תובע לעצמו כל יבחוש את התואר "גאון", או לפחות אינו מונע מחסידיו לכנותו כך. נמצאנו מקפים ב"גדולי התורה", "חכמי השכונה" ו"גאוני העירייה". כל כך הרבה חכמים וגאונים ובכל זאת פני הדור כפני הכלב.

הרי כל דרדק יודע מי הם "איינשטיין", "ליבוביץ" או "מרן". כל תואר אחר שיוצמד לשם רק יגמד את דמותם. הדבר דומה להכרזה כי בקרוב יופיע "הזמר המפורסם", או יעלה "הבדרן המצחיק". הרף הניחו לנו לקבוע אם מדובר בפי הגאון או בפי האתון. נשפוט אנו אם מדובר ב"ר למתמטיקה או ב"ר שקשוקה, אם בגאון מוילנה שבליטא או מאוניברסיטה בלטיה.

ציבור החברים ותושבים שלום!

בעלון האחרון כתבתי שבגלל ריבוי פריצות באזור ובמיוחד במשק, חשבתי להקים, בעזרת המשטרה כמובן, "משמר ישוב".
 חברים ותושבים יתנו מזומנם החופשי משעה עד כמה שרוצים (פעם בחודש או לפי היכולת שלהם) סורים במשק כדי שנוכל לשמור טוב על המשק.
 חבל שרק מספר מצומצם של חברים הודיעו לי שהם רוצים. לכן אני מבקש מכל מי שיכול ורוצה מגיל 18 עד 70, נא לצרף אתי קשר ונוכל להתחיל בהקמת יחידת המשמר של גיר-עציון.
 במושב מגדים יש כבר "משמר ישוב" כחצי שנה לפחות, וזה עובד יפה ומספר הפריצות ירדו כמעט ל-0.

חברים מתבקשים לשלוח לי את האי מייל שלהם וכך אשלח לכם עדכונים בנושא ביטחון, רשימת שמירה, ותקבלו תמונות מאירועים של המשק.

האי מייל שלי: meirbensira@gmail.com

ג.ב. מה-1/9/08 מחליף אותי בסידור רכב משה דר. בהצלחה למשה!

תודה,
מאיר בן סירה

וואלה! חדשות

תושבי כפר רומני בחרו בראש עיר מת

יום רביעי, 18 ביוני 2008, 0:10 מאת: גיל קדימין, מערכת וואלה! חדשות

תמיד הוא הבטיח שיציג לתושבי הכפר גם מתקני (אולמסטרית: Shullerstock)

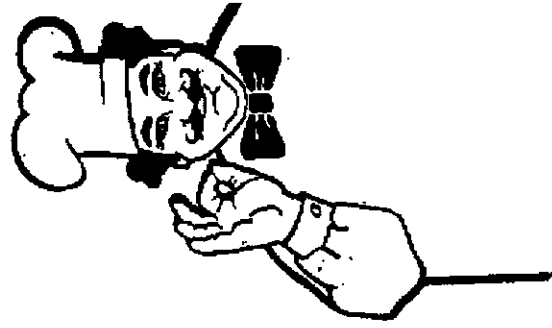
למרות שנקולאי איבסקו נפח את משמו בתחילת השבוע, החליטו תושבי הכפר הרומני וייבסטי לבחור מחדש את ראש העיר האהוב עליהם בשני העשורים האחרונים, על אף הבעיה הקלה שתהיה לו להמשיך ולנהל את עניינם, לאור העובדה שהוא מת. מטרם הייתה למנוע מיריב החי לצאת.

נקולאי איבסקו נפח את משמו ביום ראשון, מאוחר מכדי לבטל את הבחירות ולמחות זאת קיבל 23 קולות יותר מגיאורגה דברסקו ממפלגת השלטון הלאומית ליברלית.

"אני יודע שהוא מת, אבל אני לא מעוניין בשינוי", התעקש אחד מתושבי הכפר באוזני עיתונאים. ועם זאת, ועדת הבחירות החליטה להכריז על דברסקו המנצח, למרות חסרונ בקולות. אבל כנראה בגלל יתרונ המשמעותי יותר, היכולת למשוך אוויר והעובדה כי אינו מתגורר שני מטרים מתחת לאדמה. מפלגתו של נקולאי, הוסיאל דמוקרטית, הודיעה כי תעטר על ההחלטה.

הביא לפוס ראובן בן אורי

10106 פירס

מכיל /
מאכל חפוף /

סלט חצילים

חציל קלוף וחתוך לאצבעות לבשל במיקרו מספר דקות.

רוטב: 1 שן שום כתוש

3 כפות רוטב צ'ילי מתוק

1 1/2 כף רוטב סויה

2 כפות חומץ

2 בצלים ירוקים קצוצים

1 חופן כוסברה או פטרוזיליה

קצוצה.

לערבב ולצקת על החצילים.

בתיאבון!

סלט פלפלים אדומים

לטגן בצל

4 פלפלים אדומים חתוכים לרצועות להוסיף למחבת.

רוטב: 1/4 כפית זנגוויל

1/4 כוס צ'ילי מתוק

פטרוזיליה וקצת סוכר

מלח לטעם.

סלט פטריות

לטגן בצל גדול חתוך לקוביות

להוסיף קופסת פטריות.

כשמטוגן-מבישיל להוסיף קופסה קטנה

של רסק עגבניות.

לתבל לפי הטעם.

אב

רכס אצבע

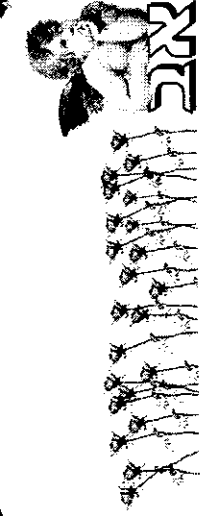
מאת עוזד מורת-מנהל חינוכי מדרשת הנוף, פרסם ב"מקור ראשון"

למרות החופשה הגדולה שאנו בעיצומה והזמן הפנוי שמאפשר או "מאלי" אותנו לצאת לטיולים, עקב מזג האוויר החם או מצומצמים למספר מסלולי טיול מועט ביותר שיוצר "פקק" של המוני עמך בית ישראל בכל פיסת מים.

במדור זה אני מנסה להתחכם ולתת פתרונות עוקפים, עוד פתרון מבית היוצר שלנו הוא פנטז פשוט... לצאת לטייל אחר הצהריים. מזג האויר מתקרר הימים מתארכים ועל כן מה שצריך זה לצאת קצת יותר מוקדם מהעבודה, לקחת את ה"קיסנים" הצעירים והביביסיטר המותשת שנשאר עם דור העתיד ולחטוף סיור קצר שמעבר למוג האויר הנסבל יתן לנו גם בונוס מיוחד לשעות בין הערביים. כזה הוא הטייל אל רכס אצבע שנמצא במערבו של הר הכרמל הירוק בכל ימות השנה כמאמר השיר המפורסם.

המסלול מתאים לילדים בגיל יסודי וכמובן לילדים הנמצאים במנושא. את פעמינו נשים אל עבר צומת אורן הנמצאת על כביש תל אביב- חיפה הישן המוכר גם בשם כביש 4 שם נפנה מזרחה ולאחר כק"מ נגיע אל חניון מסודר הנמצא מדרום לנו. נחנה את רכבינו ונלך אל הפינה הדרום מזרחית של החניון נעבור שער ברזל נלך כ-100 מטרים בתוך נחל בוסתן הנחל שמולנו הגולש מאזור מושב ניר עציון. נלך בתוך הנחל בעקבות סימון שבילים שחור עד למתקן שאיבת מים. כאן נפרד מהנחל המסומן גם בסימון שבילים כחול ואנו בעקבות סימון השבילים השחור נתחיל בטיפוס אל ראש הרכס במסלול הליכה נעים ויפה הסלול בינות לחורש הים תיכוני הצפוף של הכרמל. אלונים ואלות, ער אציל ומורן החורש הם העצים השולטים כאן. לאחר כ-700 מטר של הליכה נגיע אל ראש הרכס נסדיר נשימה, נשתה מים, והקטנטנים יקימו את מצות אכלת חטיף בטויל כל זאת בחסות צילו של עץ אורן גדול ומרשים שהוא חלק מתבורת אורן ירושלים הגדלה כאן באופן טבעי לחלוטין. אנו ממשיכים בדרך ומצרפים אלינו את סימונו של שביל ישראל שגם הוא לא ויתר על הרכס המיוחד. אוטוטו תתגלה לעינינו תצפית מרהיבה מערבה שם כמובן נראה את הים הגדול ואת הערים הצמודות אליו מחלקו הדרומי של חיפה ועד לזכרון יעקב, בתוך נראה את מבצר עתלית, חוות אהרונסון עם שדרת הוושינגטוניות הארוכה בה שקד אהרון אהרונסון על מחקריו הבוטניים החשובים. ניקח את הזמן לראות את השמש בצלילה כלפי מטה אך לא נתעכב יותר מידי בכל זאת אין לנו כוונות להיכנס להרפתקאות מיותרות בדמות הליכת לילה ועל כן נראה שיש לנו לפחות עוד כשעה וחצי עד השיכה כדי שנוכל להגיע בבטיחות בחזרה.

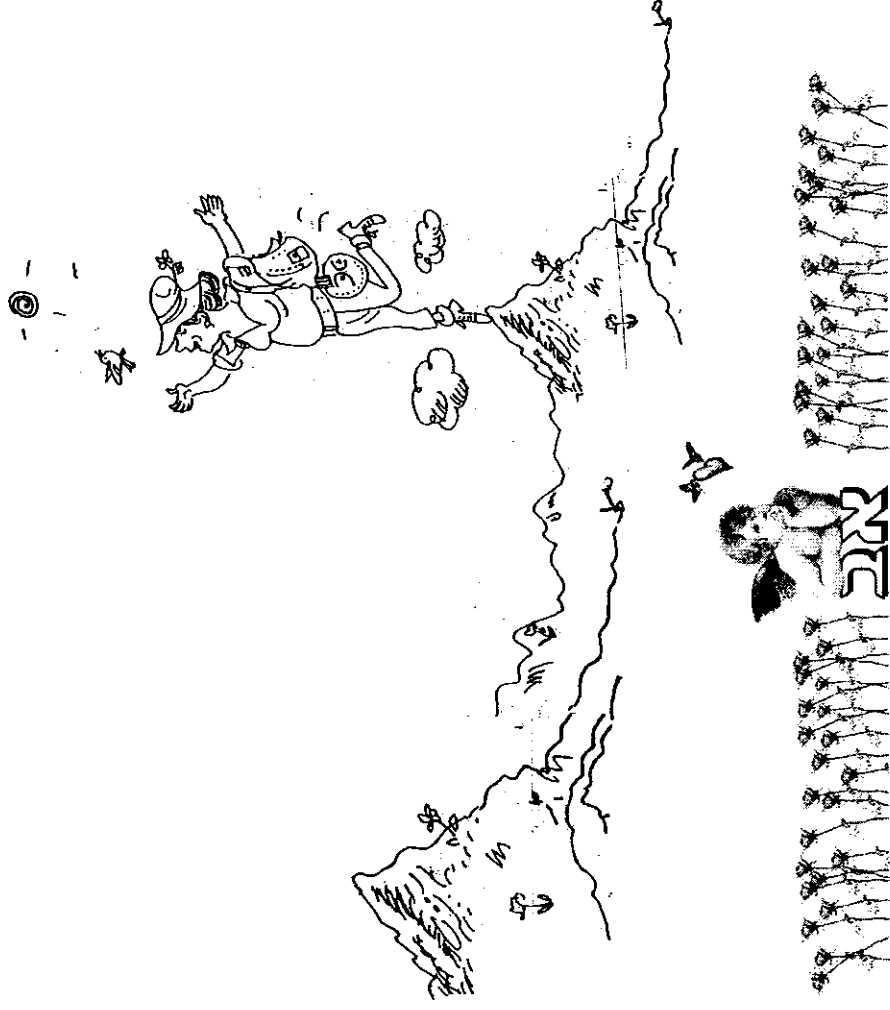
המסלול לא נגמר פה כמובן אנו נמשיך על הרכס השביל יורד דרום מערב ולאחר 3000 מטרים שובר בחזות צפונה כאן נלך בנקיק סלע ועל גבי טרשי סלעים נעקוב אחרי סימון השבילים היטב שכן הדרך כאן לא ברורה לחלוטין עד שנגיע אל עץ חרוב גדול הנמצא בפתח מערת אצבע. המערה

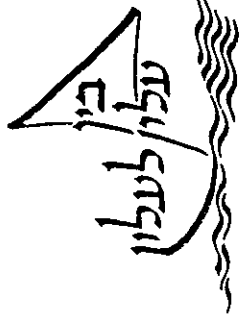

הקרטטיט בנויה משלושה חללים הזדמים לחדרים ומדמים את שלושת פרקי האצבע ומכאן שמה. מדריכי הטיוולים אוהבים לספר כאן את האגדה על הענק שאהב מאוד דבש הכניס את אצבעו אל כורת הדבורים שהיתה בקרקע אך הדבורים עקצו אותו בכח. אצבעו התנפחה עד שיצרה את המערה הנמצאת מולנו אך בזאת לא תמו תלאותיו כדי לחלץ את אצבעו הפעיל הענק כח רב שבסופו הועף אל עבר הרכס ממול שם עם עקבו יצר את מערת עקב הנמצאת בצד השני של נחל

אורן זו המערה שניתן לראות צפונה מאיתנו על הרכס המקביל. לאחר סיפורי הילדים נעבור לסיפורי מבוגרים. במערה נמצא שרידים פרהיסטוריים של חיי אדם במקום את החפירה ניתן לראות בדמות בור גדול הנמצא באולם הראשון של המערה. אנו נצטייד בפנסים רק לטובת המאורע של הכניסה אל המערה כשבאולם השני נוכל לראות נטיפים יפים הנמצאים על גבי תקרתו. בקיץ ניתן להיכנס גם אל החדר השלישי שכן בחורף נמים כאן עטלפים את שנתם. אנו נזכור רק שהזמן לא עוצר ונצא מהמערה על מנת שנסיפק להגיע באור יום אל בחזרה אל רכבינו. מהמערה יורד גרם מדרגות חצובות באבן. עד כמה שאני ספרתי ישנם 159 מדרגות עד למטה אך אני ממש לא מתחייב על העובדה הזו ואתם מוזמנים לבדוק אותי. במהלך הירידה בגרם המדרגות נגיע אל עמדת שמירה בריטית שהוצבה כאן על מנת לשמור על הדרך העולה אל עבר הכרמל. מתחתית המדרגות נבחין בחניון שם שמנו את רכבינו לשם נחזור עמוסי חוויות. לסיום רק נאמר שמי שזמנו קצר אל יאוש ניתן לעשות מסלול מקוצר בדמות עליה וירידה בגרם המדרגות אל עבר המערה, אך אז תחמיצו את התצפית היפה.

הערה: לרכס אצבע ולמערת אצבע אפשר להגיע גם מהכיוון שלנו כשהולכים בשביל העוקף את ביה"ס שלנו ואת ביה"ס ימין אורד וממשיכים בשביל מערבה. (המערכת)

תחילת הקיץ עמדה בסימן של בחירות למוסדות המשק.
חברי המזכירות החדישה הם: חיים ארז, אורי גריידי, משה דר, יוס'לה מנדלבלאום, יוסי עדן, יגאל רון,
אורנית רז ומנהלי הקהילה הממשיכים יהודה רוזנברג ואבי שאול.

חברי ועדת חברים: תנה בן ארי, דוד בן סירא, דויד מנדלבלאום, מיכאל פרידמן, זאב רייסמן ומנהלי
הקהילה.

חברי ועדת משק: חיים ארז, דני בלכמן, אורי גריידי, מנחם יעקבי, יונה פרידמן, נחמיה רסל, אחד ממנהלי
הקהילה ומרכז המשק עודד ילין. (לועדה יצטרף יו"ר עסקי שייבחר בקרוב).

חברות ועדת חינוך: נועה בנישו, דפנה בן סירא, חלי ברנשטיין, מירי יהלום, כרמית עדן ועלי שאול.
בהצלחה למזכירות ולכל הועדות החודשות!

אנו דואגים לאיכות הסביבה
נר עציון צוינה בעלון חוף הכרמל במקום השני המכובד, בין קיבוצי האזור במחזור
מיכלי פלסטיק.

בהזדמנות זו ראוי להזכיר, כי במיכלים החוליים העומדים ליד פחי האשפה יש
להשליך רק בקבוקים קטנים אישיים, פחיות ובקבוקי זכוכית שחל עליהם חוק הפיקדון.
בקבוקי שתייה משפחתיים, מיכלים של חומרי ניקוי ואריזות מזון מפלסטיק, יש להביא
למתקן שמאחורי הצרכנייה.

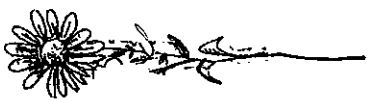
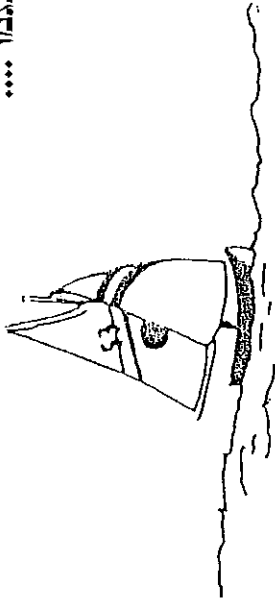
שיא ארצי בצמיחה לגובה השיגה חמייה מוצפנה, שצמחה לה בכינת חי והגיעה לגובה המדשים של
4.5 מ'. זה אומנם לא שיא גינס, אך עדיין תופעה יוצאת דופן שנזכרה להרבה התעניינות ולסיקור
נרחב בכלי התקשורת.

זוהי פשטת הקיץ עומדת לקראת סיום.
הליליים הצעירים בילו בקייטנות בעור' זוכריהם הגדולים תורמים למשק
בעבודה במפעל אוכל ביתי (באריות מוצגות ושקיות), במלון, בפעילת הזוי,
במכבסה, בצרכנייה וברפת.

קבוצת "כלנית" יצאה לטיול ג'וס "מזורמון עד סוסיא" בארגונו של זוגי.
לפניו עוד המוזון המסורתי לילדי' כיתות א'-ד', מוזנת בני' עלקובא וקייטנות
גורדית.

תמישכו לכלות, כי זה או-טו-ג'ומר....

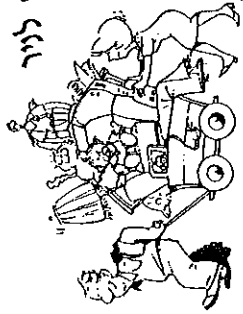

מחלוקת על פרשנות החלטת האספה המחייבת שילדי המשק ילמדו רק ב"חינוך דתי ציוני" מכה גליס בשבועות האחרונים. דרישת משפחת אורנית ואיתן רז לאפשר לבנם ללמוד בשנה הבאה בבית הספר הראלי נדונה כמה פעמים בוועדת חינוך ובמזכירות ומעוררת חילוקי דעות בקרב הציבור. המישים חברות וחברות חתמו על עצומה בדרישה להביא את הנושא לדיון דחוף באספה, עוד בטרם תחיל שנת הלימודים.

מיכל ועידו גולן וילדיהם: רועי, אושרה, אלחי והלל יוצאים בימים אלה לשנת חופשה בירושלים. איחולים לדרך צלחה בתקווה שתגלו, שבכל זאת "הדשא ירוק יותר" אצלנו ותחזור אלינו בתום השנה.

בעקבות תוצאות ההצבעה למסלול הקליטה ל"חבר קהילתי", החליטו הילה וצביקה זיגור שגרו אצלו כתושבים לטוב את ניר עציון ולעבור לגור ביישוב הקהילתי אשחר. חבל, שבת משק ומשפחתה שרצו לבנות אצלו בית קבע הגיעו למסקנה, שאין לכך סיכוי בקרוב.

שוב עולה ומתחדדת השאלה: אז איך, בכל זאת, אנו קולטים בנים ותושבים לניר עציון?

לכו וארבתם בכרמים וראיתם והנה אם יצאו בנות שילי לחול במחולות ויצאתם מן הכרמים ותטפתם לכם איש אשתו... (שופטים כ"א, כא).

(הציון מתוך "דפי עור למדינת", חוב' ח"ג).

עֵתָה

לוֹ בָּאת
כְּמוֹ שְׂאֵף
כְּעַת עֵתָה
הֵייתִי מְקַבֵּל אוֹרֶךְ
כֵּל כֶּךָ פְּלוֹט
כְּמוֹ שְׂאֵף
כְּמוֹ שְׂבָאֵת —
נֶאֱמַר

— אוֹתִי —
אֲחֵרֵת
— הֵן לֹא בָּאת.

יִנְתֵּן רְטוּשׁ

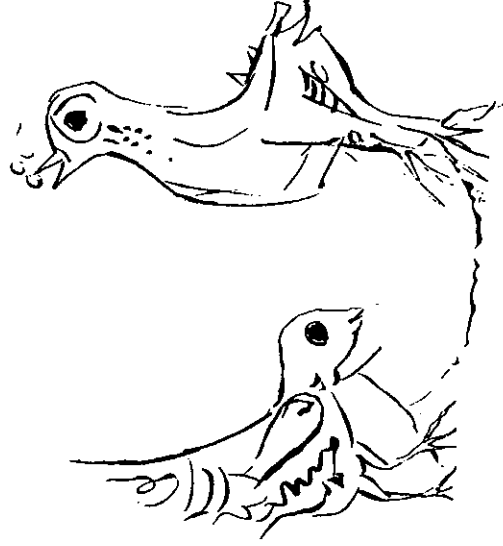
העלון הבא יצא לקראת ראש השנה
(26 בספטמבר)

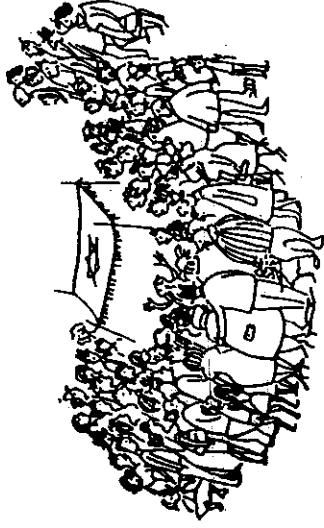
ניתן להעביר חומר כתוב עד ל- 22.9
מאמרים (רצוי מודפסים) יש לשלוח
לכתובת:

banirezion@walla.com

niraron@nir-ezion.co.il

או למסור לחברות המערכת

לַיַּם הַיָּזוּר יַמֵּינִים טוֹבוֹת לְיִשְׂרָאֵל
כַּחמֶשֶׁת עֶשֶׂר כַּאֲב

עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים ואיש משענתו בידו מדוב ימים ורחובות העיר ימלאו ילדים וילדות משחקים ברחובותיה (נפרדה ח, ד-ה').
(מחוז טעור למסכת 'חגיגה' בתרגום רומי, הוצ' גראדניוס, אמשטרדם, 1699).

